

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEE CHILD

JACK REACHER

NEVRACAJ SA

Nevracaj sa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Nevracaj sa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD
NEVRACAJ SA

Copyright © 2013 by Lee Child

Translation © Alojz Keníž, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5660-033-7

ISBN e-knihy 978-80-5660-293-5 (1. zverejnenie, 2017)

S velkou vdakou venujem čitateľom.

1

Napokon Reachera naložili do auta a odviezli do motela vzdialeného poldruha kilometra, kde mu recepčný dal izbu a tá vyzerala presne tak, ako predpokladal, lebo takých izieb videl už tisícky. Ohrievač zabudovaný do steny robil taký rámus, že pri ňom človek len ťažko zaspával, zato majiteľovi ušetril kopu peňazí. Aj zo všetkých objímok vytŕčali žiarovky s malým wattovým výkonom. Podlahu pokrýval tenký koberec, aký po vyčistení uschne o niekoľko hodín a izbu možno prenajať ešte v ten istý deň. Niežeby ho čistili často. Bol tmavý a mal vzor, ideálny, aby zakryl všetky špinavé šmuhy na zemi. To isté sa dalo povedať o pokrývke na posteli. Nepochybne aj sprcha bude biedna, úzka, uteráky tenké, mydlo malé a šampón lacný. Dobre sem zapadal tmavý a zjazvený drevený nábytok, malý a starý televízny prijímač a sivé a špinavé závesy.

Presne ako predpokladal. Nič, čo by už nevidel najmenej tisíc ráz.

Ale aj tak sa ho zmocnil bezútešný pocit.

Ešte skôr než si vložil do vrecka kľúč, zvrtol sa a vyšiel von. Vzduch bol chladný a trochu vlhký. Uprostred večera, uprostred zimy, v severovýchodnom cípe Virgínie. Lenivá rieka Potomac netiekla odtiaľto ďaleko. Za ňou na východe žia-

ra Washingtonu osvecovala oblaky. Hlavné mesto Spojených štátov amerických, kde sa práve všeličo odohráva.

Auto, čo ho doviezlo, už odchádzalo. Reacher sa díval na zadné svetlá, pomaly sa strácali v hmle. Po chvíli načisto zmizli, svet stíchol a znehybnel. Akurát na minútu, lebo odrazu sa zjavilo iné auto, čulé a sebavedomé, akoby presne vedelo, kam ide. Vošlo na parkovisko. Jednoduchý sedan tmavej farby. Takmer istotne vládne vozidlo. Mierilo ku kancelárii motela, ale lúčmi z reflektoru šiblo po Reacherovej nehybnej postave, hneď zmenilo smer a poďišlo priamo k nemu.

Návštevníci. Príčina neznáma, ale správy budú buď dobré, alebo zlé.

Auto zastalo súběžne s budovou tak ďaleko pred Reacherom ako izba za ním, ocitol sa sám v priestore veľkom ako boxerský ring. Z auta vystúpili dvaja chlapi. Napriek chladu mali na sebe len tesné biele tričká a atletické otepľovačky, aké si šprintéri vyzliekajú tesne pred pretekom. S výškou meter osemdesiat a váhou sto kíl naozaj pripomínali atlétov. Na Reachera však nemali, ale nie oveľa. Obaja boli vojaci, hneď si to všimol. Spoznal ich podľa strihu vlasov. Ani jeden civilný holič by im tak brutálne hlavy nevyholil. Trh by mu to nedovolil.

Chlap z pravého predného sedadla prešiel okolo kapoty a zaradil sa k vodičovi. Obaja stáli bok po boku. Obaja mali na nohách veľké biele beztvaré tenisky. Ani jeden sa nedávno nevrátil zo Stredného východu. Ani náznak opálenia, ani vráska pod očami, ani stres či napätie v pohľade. Obaja mladí, čosi vyše tridsiatky. Reacher by im mohol byť otcom. Ešte si nevyslúžili frčky, blyso mu hlavou. Zrejme špecialisti, ale nie seržanti. Nevyzerali na seržantov. Nemali ešte dosť v hlave. Práve naopak. Len tupé, bezvýrazné tváre.

Chlap z pravého predného sedadla sa ozval ako prvý: „Ste Jack Reacher?“

„A kto sa pýta?“ zakontroval opýtaný.

„My.“

„A kto je to my?“

„Sme vaši právni poradcovia.“

Čo očividne neboli. Reacher to hneď spoznal. Armádni právnici necestujú v pároch a dýchajú ústami. Ktovie, kto sú. Prinášajú zlé správy, nie dobré. V takom prípade je vždy najlepšie reagovať okamžite. Celkom ľahko môže predviesť, že náhle pochopil, nadšene k nim pristúpiť, na uvítanie zdvihnúť ruku a potom sa môže nadšený prístup celkom ľahko zmeniť na nezastaviteľný nábeh a zdvihnutou rukou môže švihnúť ako kosou, lakťom tvrdo a presne zasiahnuť tvár chlapa naľavo, potom dupnúť pravou nohou, akoby zabíjal neviditeľného švába, práve v tom spočíva pointa celého výcviku, pričom po dupnutí švihne rovnakým lakťom ako bekhendom do hrdla chlapa vpravo, jeden, dva, tri, úder, dup, úder a hotovo.

Naozaj jednoduché a vždy ide o najbezpečnejší prístup. Reacherova mantra znie: Najprv urob všetky protiopatrenia. Najmä ak stojí oproti tebe presila dvoch na jedného, pričom na svojej strane navyše majú mladosť a mladícku energiu.

No nebol si istý. Nie celkom. Ešte nie. A nemohol si dovoliť chybu. To teda nie za týchto okolností. Čosi mu v tom zabránilo. Premeškal správny okamih.

„Tak čo som právne zbabral?“ spýtal sa.

„Nevhodne ste sa správali,“ odvetil chlap. „Jednotku ste uvrhli do hanby. Vojenský súd nám to všetkým osladí. Preto by ste sa mali pratať z mesta, akoby vám horelo pod nohami. A už sa sem nikdy nevrátiť.“

„Nik nespomínal vojenský súd.“

„Ešte nie. Ale začnú. Už sa tu dlhšie nezdržujte.“

„Som pod velením.“

„Nemohli vás nájsť predtým, nenájdu vás ani teraz. V armáde nepoužívajú hľadačov nezvestných ľudí. A ani jeden by vás aj tak nenašiel. Keď už, ako sa zdá, nie ste ani medzi živými.“

Reacher mlčal.

„Takže toto vám právne radíme,“ zakončil chlap.

„Beriem na vedomie,“ povedal Reacher.

„Musíte urobiť viac, než len brať naše slová na vedomie.“

„Žeby?“

„Lebo vám pomôžeme aj inak.“

„Ako?“

„Zakaždým, keď vás tu nájdeme, nakopeme vás do zadku.“

„Nehovorte.“

„A začneme dnes večer. Aby sme vám sprostredkovali jasnú predstavu o tom, čo máte urobiť.“

„Už ste si niekedy kúpili elektrický spotrebič?“

„Čo sem pletiete elektrické spotrebiče?“

„Raz som v obchode jeden videl. Na zadnej časti mal žltý nápis. Oznamoval, že ak sa budete so spotrebičom paprať, riskujete smrť alebo zranenie.“

„Čo nepoviete?“

„Predstavte si, že aj ja mám na sebe taký nápis.“

„Z takého starého prdka ako vy strach nemáme.“

Vraj starého prdka. Reacherovi sa v mysli premietol obraz jeho otca. Kdesi, kde svietilo slnko. Možno v Okinawe. Stan Reacher, narodený v Laconii, v New Hampshire, kapitán ná-

morenej pechoty, slúžil v Japonsku s manželkou a dvoma dospievajúcimi synmi. Reacher ho s bratom volali „starý prdko“ a zdal sa starý, hoci v tom čase musel byť najmenej o desať rokov mladší ako jeho syn dnes večer.

„Otočte sa,“ požiadal Reacher, „a vráťte sa tam, odkiaľ ste prišli, lebo na toto ste ešte nedorástli.“

„My to však vidíme inak.“

„Ja som si týmto zarábal,“ upozornil ich. „Ale vy to viete, či nie?“

Mlčali.

„Poznám všetky ťahy a finty,“ pokračoval. „Niektoré som aj sám vymyslel.“

Ticho.

Reacher ešte vždy držal v ruke kľúč. Základné pravidlo: Neútoč na chlapa, čo práve prešiel dverami, ktoré sa zamkávajú. Úder je lepší, ale aj jednoduchý kľúč je celkom dobrá zbraň. Zasuň si ho do dlane, špičku prestrč medzi ukazovák a prostredník a máš celkom slušný boxer.

Ale veď sú to len hlúpe decká. Nesmú ho hneď vyviešť z miery. Netreba im hneď dodriapať mäso a polámať kosti.

Vložil si kľúč do vrecka.

Ich tenisky znamenali, že nemajú v pláne doňho kopať. Nik do ničoho nekope mäkkou bielou atletickou obuvou. Nemá to význam. Pokiaľ nechceli kopance predvádzať len tak naoko. Ako pri niektorých druhoch bojových umení, s názvami ako z jedálneho lístka čínskej kuchyne. Teakwondo a podobne. Vhodné akurát tak na olympijské hry, ale až zúfalé na ulici. Ak človek dvíha nohy ako pes pri hydrante, je jasné, že dostane na frak. Priam si žiada, aby ho zvalili na zem a dokopali do bezvedomia.

Vedia o tom vôbec títo chlapci? Pozreli sa mu na nohy? Reacher mal obuté vojenské kanady. Pohodlné a trvanlivé. Kúpil ich v Južnej Dakote. Plánoval ich nosiť celú zimu.

„Odchádzam do izby,“ oznámil.

Bez odpovede.

„Dobrá noc,“ dodal.

Bez odpovede.

Reacher sa čiastočne otočil a o pol kroka cúvol k dverám, urobil plynulých deväťdesiat stupňov aj s plecom a presne ako čakal, obaja chlapi sa nerozmyslene a mimovoľne pohli k nemu, rýchlejšie, než sa pohyboval on, pripravení vrhnúť sa naňho.

Nechal ich, aby nabrali hybnosť, vtom sa zvrtol opačným štvrtkruhom k nim, vtedy sa už pohyboval presne tak rýchlo ako oni, stodvadsaťpäť kíľ pripravených zraziť sa s dvesto kíľami, krútil sa ďalej a vystrelil dlhý ľavý hák na ľavého chlapa. Zasiahol ho podľa predpokladu tvrdo do ucha a zrazil mu hlavu doboka, odrazila sa mu od partnerovho pleca, v tej chvíli už Reacher namieril pravú ruku priamo do jeho brady. Zasiahol ju a hlava mu vyletela dohora a znovu klesla, presne tak ako kamošova lietala hore-dolu v takmer tej istej sekunde. Ako dvom bábkam, keď si bábkar kýchne.

Obaja zostali na nohách. Ľavý chlap sa klátil ako námorník na lodi a pravý sa tackal dozadu. Ľavý stál vratko na päťach a stred tela nechal otvorený a nechránený. Reacher mu vrazil pravačku na solar tak silno, že mu vyrazil dych, no zároveň tak jemne, aby mu nespôsobil neurologické problémy. Protivník sa prehol dopredu, kvokol si a objal kolená. Reacher prešiel popri ňom, išiel za pravým chlapom, ktorý ho videl prichádzať a zahnal sa naňho biednou pravačkou. Reacher ju odrazil ľavým predlaktím a zopakoval úder na solar.

Chlap sa prelomil ako zápalka, presne ako jeho druh.

Potom ich už len ľahko postrkoval, aby sa obrátili správnym smerom, a nakoniec ich podrážkou kanady kopol do zadku, najprv jedného a hneď nato aj druhého. Leteli k autu, dost silno doň narazili hlavou a padli na zem. Na dverách zanechali plytké preliačiny. Ležali, lapali po dychu, stále pri vedomí.

Ráno budú vysvetľovať preliačené auto a bolesť hlavy. To je všetko. Za týchto okolností milosrdné. Zhovievavé. Ohľaduplné. Dokonca jemné.

Starý prdko.

Natoľko starý, aby mohol byť ich otec.

V tom čase bol Reacher vo Virgínii necelé tri hodiny.

2

Reacher cestu zo snehu v Južnej Dakote napokon zvládol. Ale nie rýchlo. Dva razy sa zdržal v Nebraske a postupoval veľmi pomaly. V Missouri sa dlho načakal, nakoniec stopol strieborný ford, riadil ho kostnatý chlap, mieril na východ a rozprával celú cestu z Kansasu do Columbie, kde stíchol. V Illinois sa viezol v rýchlom čiernom porsche, odhadoval, že je ukradnuté, a potom nasledovali dvaja muži s nožmi v motoreste. Chceli peniaze a Reacher predpokladal, že sú ešte stále v nemocnici. V Indiane prežil dva dni cestovaním nikam a napokon zastavil pokrkvany modrý cadillac, opatrne ho riadil ctihodný starý pán s motýlikom rovnakej modrej farby ako lak na aute. V Ohiu strávil štyri dni v malom meste, napokon stopol nákladnú dodávku silverado s mladým manželským párom a psom, jazdili celý deň a hľadali prácu. Podľa Reachera ju mohli obaja nájsť. Pes, ten tak ľahko prácu nenájde. Pravdepodobne zostane navždy na debetnej

strane účtovnej knihy. Bol to veľký, zbytočný orech bledej farby, asi štvorročný, dôverčivý a priateľský. A mal srsti na rozdávanie, hoci zima sa dostala len do polovice. Reacher skončil pokrytý jemnými zlatými chĺpkami.

Potom nasledoval nelogický okruh na sever a východ do Pensylvánie, ale nikoho nestopol. Strávil deň neďaleko Pittsburghu, ďalší pri Yorku a potom ho asi dvadsaťročný černochoch v bielom tridsaťročnom buicku odviezol do Baltimoru v Marylande. Postupoval naozaj pomaly.

Ale z Baltimoru to už išlo ľahšie. Baltimore sa nachádzal na medzištátnej diaľnici 95 a Washington bola ďalšia zastávka smerom na juh, a časť Virgínie, kam Reacher mieril, sa nachádzala viac-menej vo washingtonskej bubline, nie ďalej na západ od Arlingtonského národného cintorína než od Bieleho domu na východe. Reacher cestoval z Baltimoru autobusom, vystúpil vo Washingtone na autobusovej stanici za železničnou stanicou Union, kráčal mestom k washingtonskému okruhu, potom po Dvadsiatej tretej ulici k Lincolnovmu pamätníku a po moste k cintorínu. Pred bránou bola autobusová zastávka. Miestny spoj väčšinou pre záhradníkov. Reacherov cieľ sa volal Skalný Potok, v tejto oblasti existovalo takých miest s rovnakým názvom mnoho, lebo všade boli skaly aj potoky, osadníci bývali dosť izolovaní jeden od druhého a rovnako opisní vo svojich pomenúvacích zvykoch. Bezpochyby v časoch blata, nohavíc po kolená a parochní to bola celkom malá koloniálna dedina, ale neskôr sa stala len ďalšou križovatkou na stovkách štvorcových kilometrov drahých domov a lacných parkov. Reacher sa díval z okna autobusu, všímal si známe pozoruhodnosti, katalogizoval nové a čakal.

Jeho konkrétnym cieľom bola masívna budova. Asi pred šesťdesiatimi rokmi ju postavilo ministerstvo obrany z akéhosi dávno zabudnutého pôvodného dôvodu. Po štyridsiatich rokoch sa o ňu uchádzala vojenská polícia – omylom, ako sa ukázalo. Istý dôstojník mal na mysli iný Skalný Potok, ale budovu dostal tak či tak. Istý čas zostala prázdna a potom ju odovzdali novovytvorenej stodesiatej špeciálnej jednotke vojenskej polície ako hlavný stan.

Bola najbližšie k domovskej základni, akú kedy Reacher mal.

Z autobusu vystúpil na rohu o dve ulice ďalej, na úpätí dlhého kopca, po ktorom prešiel mnoho ráz. Cesta, čo viedla k nemu, mala tri pruhy, popraskaný betónový chodník a staré stromy v ohradených priestoroch. Budovu hlavného stanu mal vľavo pred sebou, na širokom parkovisku za vysokým kamenným múrom. Videl len strechu so sivou škridlou, jej severná strana už obrastala machom.

Z trojprúdovky viedla do areálu príjazdová cesta, prechádzala vysokým múrom medzi dvoma tehlovými stĺpmi, tie si Reacher pamätal ako kedysi dekoratívne. Nevisela na nich brána. Neskôr ju však na ne osadili. Išlo o ťažké kusy ocele na kolieskach, ktoré behali v drážkach zasadených do starého asfaltu. Teoreticky mali na mysli bezpečnosť, ale v praxi sotva, lebo brána bola vždy dokorán. Tesne za ňou stála strážna budka, aj tá bola nová. Okupoval ju vojak prvej triedy a na sebe mal novú armádnú maskáčovú uniformu – podľa Reachera vyzerala ako vrecovité vzorované pyžamo. Podvečer sa chýlil k večeru a svetlo pomaly slablo.

Zastal pri strážnej budke a vojak sa naňho spýtavo pozrel. „Prišiel som navštíviť vášho veliteľa,“ oznámil.

„Myslíte majorku Turnerovú?“ spýtal sa vojak.

„Koľko tu máte veliteľov?“ začudoval sa Reacher.

„Len jedného.“

„Krstné meno Susan?“

„Áno. Správne. Majorka Susan Turnerová.“

„Práve k nej idem.“

„Aké meno mám zapísať?“

„Reacher.“

„A čo vás sem privádza?“

„Osobné záležitosti.“

„Počkajte moment.“ Vojak zdvihol telefón a zavolať. *Istý pán Reacher sa žiada k majorke Turnerovej.* Rozhovor prebiehal oveľa dlhšie, ako Reacher predpokladal. V jednom okamihu vojak zakryl mikrofón dlaňou a spýtal sa: „Ste ten istý Reacher, čo tu bol kedysi veliteľom? Major Jack Reacher?“

„Áno,“ prikývol.

„A rozprávali ste sa s majorkou Turnerovou telefonicky z Južnej Dakoty?“

„Áno,“ zopakoval.

Vojak uviedol do telefónu dve súhlasné odpovede a načúval ďalej. Potom zložil a povedal: „Nech sa páči, môžete ísť.“ Začal mu vysvetľovať cestu, no vtom sa zarazil a povedal: „Zrejme viete, kam máte ísť.“

„Zrejme viem,“ pritakal Reacher. Vykročil a neurobil ani desať krokov, keď začul škripavý zvuk, zastal a obzrel sa.

Brána sa za ním zatvárala.

Budovu pred ním postavili v architektonickom štýle ministerstva obrany z päťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Dlhú a nízku, s jedným poschodím, z tehly, kameňa a škrídl, so zelenými kovovými okennými rámami a zeleným rúrkovým

zábradlím na schodoch ku dverám. Pre ministerstvo obrany predstavovali päťdesiate roky zlatý vek. Rozpočet obrovský. Armáda, námorníctvo, letectvo, námorná pechota, vojsko dostali všetko, o čo požiadali. A ešte čosi navyše. Na parkovisku stáli autá. Zopár jednoduchých, tmavých a často používaných armádnych sedanov. Zopár farebne svetlejších osobných vozidiel, ale v zásade starších. Stálo tam aj osamelé tmavozelené a čierne vojenské terénne vozidlo, veľké a hrozivé, vedľa červeného dvojsedadlového autíčka. Reacherovi blysko hlavou, či náhodou nepatrí Susan Turnerovej. Považoval to za celkom možné. Podľa hlasu z telefónu mu pripadala ako žena, ktorá by mohla rada jazdiť na takom vozidle.

Po krátkom kamennom schodisku vybehol k dverám. Rovnaké schody, rovnaké dvere, ale od jeho čias premaľované. Možno aj viac ráz. V armáde majú kopy farby a vždy ju radi používajú. Vnútri všetko vyzeralo viac-menej ako vždy. Vošiel do vstupnej haly s kamenným schodiskom na prvé poschodie vpravo a s recepčným pultom vľavo. Vstupná hala sa postupne menila na chodbu a tá viedla po celej dĺžke budovy, s kanceláriami na ľavej aj pravej strane. Dvere na kanceláriách dopoly zasklili nepriehľadným sklom. V chodbe sa svietilo. Vonku panovala zima a v budove bolo vždy šero.

Pri recepčnom pulte stála žena v rovnakom vojenskom pyžame ako vojak pri bráne, ale uprostred hrude so seržantskými pásikmi. Ako cieľ na zamierenie, pomyslel si Reacher. Pál. Sám dával prednosť starým vojenským maskáčom. Seržantka bola černoška a nezatvárila sa nadšene, keď ho uvidela. Niečo ju očividne hnevalo.

„Jack Reacher k majorke Turnerovej,“ uviedol po vojensky.

Seržantka sa zarazila a niekoľko ráz zahabkala, akoby mu chcela niečo dôležité povedať, ale nakoniec dostala zo seba len: „Pokojne choďte do jej kancelárie, však viete, kde je.“

Reacher prikývol. Vedel, kde je. Kedysi v nej sedával on. „Ďakujem, pani seržantka,“ zakončil rozhovor.

Vyšiel po schodoch. Po rovnakom ošúchanom kameni, popri rovnakom kovovom zábradlí. Po týchto schodoch vyšiel najmenej tisíc ráz. Raz sa zatočili a vyústili rovno nad vstupnou halou na konci dlhej chodby prvého poschodia. Svetlo v nej svietilo. Na podlahe rovnaké linoleum. Dvere na kanceláriách vpravo aj vľavo mali rovnaké nepriehľadné sklo ako na prvom poschodí.

Jeho kancelária bola tretia na ľavej strane.

Nie jeho, ale Susan Turnerovej.

Uistil sa, či si košelu riadne zasunul, a prstami si prešiel po vlasoch. Nemal potuchy, čo povie. V telefóne sa mu jej hlas páčil. To bolo všetko. Tušil, že zrejme patrí zaujímavej osobe. Chcel sa s ňou stretnúť. Jednoduché ako facka. Urobil dva kroky a zastal. Určite si pomyslí, že mu preskočilo.

Ale ak sa o nič nepokúsi, nič nezíska. Pokrčil plecami a znovu vykročil. Tretie vľavo. Dvere boli rovnaké ako vždy, ale premaľované. Drevené naspodku, sklenené navrchu, zvlnený vzor skla štiepal nejasný pohľad dnu na rozmazané vertikálne rezy. Pri kľúčke na stene pripevnili menovku takmer ako firemnú: *Maj. S. R. Turnerová, veliteľka*. Niečo nové. Za jeho čias mu meno namaľovali na drevo, pod sklo, ešte stručnejšie: *Maj. Reacher, veliteľ*.

Zaklopal.

Zvnútra začul slabý hlas. Možno *vstúpte*. Preto sa nadýchol, otvoril dvere a vošiel dnu.

Očakával zmeny, ale veľa si ich nevšimol. Na podlahe rovnaké tmavé linoleum vyleštené do mierneho lesku. Stôl zostal rovnaký, oceľový ako bojová loď, premaľovaný, ale na niektorých miestach znovu ošúchaný na lesklý kov, ešte vždy preliaceny tam, kam vrazil hlavu, už ani nevie akému chlapovi, keď sa mu končilo veliteľovanie. Stoličky rovnaké, aj za stolom, aj pred ním, úžitkové kusy z polovice minulého storočia, aké by sa dali dobre predať v nejakom zberateľskom obchode v New Yorku alebo San Franciscu. Registračky rovnaké. Osvetlenie rovnaké, na troch malých reťaziach viseli kontúrované sklenené gule.

Rozdiely sa väčšinou dali predvídať a vyplývali z plynutia času. Na stole stáli tri konzolové telefóny, kde kedysi býval len jeden starý ťažký čierny aparát. Dva počítače, jeden stolový a jeden prenosný, kde kedysi bývali len dva zaraďovače na nevybavené a vybavené veci a kopa papiera. Mapa na stene nová a súčasná a lampa svietila zeleno a choro, moderná žiarivková a úsporná žiarovka. Pokrok dokonca aj na ministerstve armády.

Len jedna vec sa v kancelárii nedala predvídať a predpovedať.

Za stolom nesedela majorka, ale podplukovník.

3

Podplukovník za stolom mal na sebe rovnaké vojenské bojové pyžamo ako všetci ostatní, ale na ňom vyzeralo horšie. Ako svojrázne šaty na maškarný večierok. Nie preto, lebo by nebol vo forme, ale preto, lebo sa tváril vážne, riaditeľsky a kancelársky. Akoby sa jeho vyvolenou zbraňou stala verzatilka a nie

samopal. Nosil oceľové okuliare a oceľovosivé vlasy mal začesané ako školák. Hodnostné pásy a menovka potvrdzovali, že je naozaj podplukovník v armáde Spojených štátov amerických a volá sa Morgan.

„Prepáčte, pán podplukovník. Prišiel som za majorkou Turnerovou,“ povedal Reacher.

„Sadnite si, pán major,“ odvetil Morgan.

Schopnosť veriť býva zriedkavá a vzácna, a v armáde veľmi cenená. A tento Morgan jej mal požehnane. Tak ako vlasy a okuliare, aj hlas mal z ocele. Netáral, nekričal, nebuzeroval. Jednoducho rázne predpokladal, že všetci rozumní chlapi urobia presne to, čo im prikáže, lebo nemajú inú skutočnú ani praktickú alternatívu.

Reacher si sadol pri okne na stoličku pre hostí. Mala pružné ohnuté rúrkové nohy a pod jeho váhou sa trochu rozhojdala. Pamätal si na tento pocit. Sedel na nej už aj predtým, či už pre to alebo pre ono.

„Prosím vás, povedzte, prečo ste vlastne prišli,“ požiadal Morgan.

V tom okamihu Reacherovi blysko hlavou, že dostane správu o smrti. Susan Turnerová je mŕtva. Možno padla v Afganistane. Alebo zomrela pri dopravnej nehode.

„Kde je majorka Turnerová?“ spýtal sa.

„Tu nie, ako vidíte,“ odvetil Morgan.

„A kde potom?“

„K tomu sa ešte dostaneme, ale najprv potrebujem vedieť, o čo vám ide.“

„O čo mi má ísť?“

„O majorku Turnerovú.“

„Mne nejde o majorku Turnerovú.“